

РЕШЕНИЕ

№ 7414

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8423** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, вр. с чл.204 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 104 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е с определение № 6159 от 19.08.2021 г., постановено по адм. дело № 5334/2021 г. на АССГ, 52-ри състав, по искова молба на И. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Ц. Т. М. с адрес за съобщения: [населено място] [улица], ет.3, офис 18 срещу Министерство на околната среда и водите, с което искането за заплащане на обезщетение за времето на оставане без работа вследствие на незаконно уволнение, ведно със законната лихва, е отделено в самостоятелно производство /л.43/.

С уточнителна молба от 06.02.2023г. /л.138/, ищецът уточнява исковите си претенции в настоящото производство за обезщетение по реда на чл.104 от ЗДСл, както следва:

- По заповед №687/29.06.2016г. за прекратяване на служебното правоотношение, издадена от министъра на околната среда и водите, отменена с решение №4486/08.04.2021 по адм. дело №71/2021 на ВАС, Петчленен състав, претендира обезщетение за шестмесечния период от 29.06.2016 до 29.12.2016г.

- По заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите, с която е прекратено служебното правоотношение /възстановено със заповед №725/23.04.2021 на Министъра на околната среда и водите/, отменена с решение №6342/03.11.2021 по адм. дело 5334/2021 по описа на АССГ, 52-ри състав, потвърдено с решение №4154/03.05.2022 по адм. дело №726/2022 на ВАС, Пето

отделение, претендира обезщетение за шестмесечния период от 23.04.2021 до 23.10.2021г.

В исковата молба се твърди, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищеца, ответникът дължи обезщетение за периодите, в който ищецът не е заемал държавна служба. Сочи се, че със заповед № 687/29.06.2016 г., издадена от министъра на околната среда и водите, било прекратено служебното правоотношение с ищеца. Твърди се, че след отмяната на цитираната заповед с решение № 12167 от 01.10.2020 г., постановено по адм. дело № 1710/2019 г. по описа на ВАС, в срока по чл.122, ал.1 от ЗДСл, ищецът се явил на работното си място и поискал да бъде възстановен, но вместо това с две заповеди с поредни номера от една и съща дата - 23.04.2021 г., бил възстановен, веднага след което служебното му правоотношение с Министерство на околната среда и горите било прекратено. Във връзка с изложеното, ищецът претендира обезщетения за времето, през което е останал без работа, ведно със законната лихва, за двата описани периода, а именно: от датата на незаконното му уволнение – 29.06.2016 г. за период от шест месеца, и от датата на прекратяване на служебните му правоотношения със заповед от 23.04.2021 г. за времето, в което е останал без работа, в рамките на максималния допустим шестмесечен срок.

В хода на устните състезания по делото ищецът, представляван от адв. М., моли съда да уважи претенциите, посочени в уточнителната молба, като съобрази събраните в хода на производството доказателства. Представя подробни писмени бележки, в които поддържа исковата си претенция за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ и тълк. решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. дело № 2/2021 г. на ВАС, ОСС – I и II колегии, направена с първоначално подадената искова молба от 11.05.2021 г. Претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответната страна – Министерство на околната среда и водите, чрез процесуалните си представители юрк. Т. и юрк. К., поддържа становището си за недопустимост, изложено в отговора на исковата молба. Сочи, че искът по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е недоказан, поради моли съда да остави исковата молба без уважение. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по списък. Прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковите претенции.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приложените по делото доказателства се установява, че със заповед № 687/29.06.2016 г. на министъра на околната среда и водите, на осн. чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на И. Х. Т. за изпълнение на длъжността „Служител по сигурността и информацията“, поради наличие на обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения – отнето с Акт № 11/21.05.2016 г. от ДКСИ разрешение за достъп до класифицирана информация. Заповедта е обжалвана по съдебен ред.

С решение № 4486 от 08.04.2021 г. по адм. дело № 71/2021 г. на ВАС, Петчленен състав /л.64/, заповед № 687/29.06.2016 г. на министъра на околната среда и водите е отменена.

Със заявление, рег. № 94-00-324 от 19.04.2021 г. до Министерство на околната среда и водите /л.37/, И. Т. е заявил желанието си да бъде възстановено служебното му правоотношение с Министерство на околната среда и водите, съгласно решение № 4486 от 08.04.2021 г. по адм. дело № 71/2021 г. на ВАС, Петчленен състав.

Със заповед № 725 от 23.04.2021 г. на министъра на околната среда и водите /л.16/, на осн. чл.122, ал.1 от ЗДСл, във вр. с влязлото в сила решение № 4486 от 08.04.2021 г. по адм. дело № 71/2021 г. на ВАС, Петчленен състав, възстановява И. Т. на длъжността „Служител по сигурността на информацията“ с основна месечна заплата в размер на 1438 лева, считано от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена на 27.04.2021 г., видно от отбелязването върху нея.

Със заповед № 726 от 23.04.2021 г. на министъра на околната среда и водите /л.14/, на осн. чл.107, ал.1, т.5 и чл.21, ал.1, т.2 от ЗЗКИ и писмо на председателя на ДКСИ с изх. № И-1394/22.04.2021 г., служебното правоотношение с И. Т. е прекратено без предизвестие, поради невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, произтичаща от наличието на несъвместимост по чл.7, ал.1, т.6 от ЗДСл. Заповедта е връчена на 27.04.2021 г., видно от отбелязването върху нея. Заповедта е обжалвана от Т. по съдебен ред.

С решение № 6342 от 03.11.2021 г., постановено по адм. дело № 5334/2021 г. по описа на АССГ, 52-ри състав, заповед № 726 от 23.04.2021 г. на министъра на околната среда и водите е отменена. Решението е потвърдено с решение № 4154 от 03.05.2022 г. по адм. дело № 726/2022 г. по описа на ВАС, Пето отделение.

От представения по делото фиш /л.134/, издаден от Министерство на околната среда и водите на И. Х. Т., за месец юли 2016 г. е видно, че на същия е изплатено обезщетение по чл.61 от ЗДСл в размер на 6505.24 лева.

От представения по делото фиш /л.169/, издаден от Министерство на околната среда и водите на И. Х. Т., за месец май 2023 г. е изплатено обезщетение по реда на чл.106, ал.4 от ЗДСл в размер на 100 % от основната му месечна заплата от 1438.00 лева.

От удостоверение, изх. № 220192302602716/07.06.2023 г., издадено от ТД на НАП – [населено място] /л.164/ е видно, че до месец 07. 2026 г. и за м. 05.2023 г., Т. е бил осигурен от Министерство на околната среда и водите. От м. 07.2016 г. до м.07.2017 г., същият е получавал обезщетение за безработица от НОИ, а от м.12.2017 г. до м. 11.2018 г. е бил осигуряван по трудово правоотношение при А. Х. Л.

От удостоверение рег. № 10-00-3475#1/30.06.2023 г., издадено от Агенция по заетостта на Република България е видно, че И. Т. е бил регистриран като безработно търсещо работа лице в периода от 12.07.2016 г. до 01.09.2017 г.

От представено писмо, изх. № 1029-21-9576#1 от 13.10.2023 г. от ТД на НОИ- [населено място] /л.211/ е видно, че към 12.10.2023 г. лицето И. Т. е пенсионер и получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018 г. В т.2 от писмото е посочено, че на 01.09.2023 г. в Регистъра на осигурените лица са подадени данни от осигурителя Министерство на околната среда и водите за осигурителен стаж и доход на лицето за посочения период с вид осигурен 18 – за лица, за които за осигурителен стаж се зачита времето, не са работили, поради неправилно недопускане или отстраняване от работа или са били без работа, поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи, или са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен със специални закони.

От справка – данни за осигуряване на И. Т. за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2021 г., издадена от ТД на НАП- С. /л.225/ е видно, че от месец 01.2019 г. до месец

04.2021 г. за същия са внесени осигуровки от Министерство на околната среда и водите по реда за осигуряване – 18 за лица, за които за осигурителен стаж се зачита времето, не са работили, поради неправилно недопускане или отстраняване от работа или са били без работа, поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи, или са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен със специални закони.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – Министерство на околната среда и водите, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразни актове се претендира присъждане на обезщетения.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

По първата искова претенция за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода от 29.06.2016 г. до 29.12.2016 г. е установено, че е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищеца със заповед №687/29.06.2016г. на министъра на околната среда и водите, отменена с Решение №4486/08.04.2021 по адм. дело №71/2021 на ВАС, Петчленен състав. От представеното по делото удостоверение рег. № 10-00-3475#1/30.06.2023 г., издадено от Агенция по заетостта на Република България е видно, че И. Т. е бил регистриран като безработно търсещо работа лице в периода от 12.07.2016 г. до 01.09.2017 г. Следователно, по делото е безспорно установено обстоятелството, че ищецът не е била назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавал възнаграждение за друга работа с по-нисък размер. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Между страните не е спорно, а и от приетите по делото доказателства – фиш за месец юли 2016 г. и фиш за месец май 2023 г., е видно, че основното месечно възнаграждение на служителя за целия период е непроменено, следователно към датата на отмяната на заповед №687/29.06.2016г. на министъра на околната среда и водите с Решение №4486/08.04.2021 по адм. дело №71/2021 на ВАС, Петчленен състав, същото е възлизало на сума в размер на 1438.00 лева. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение на ищеца следва да се определи именно въз основа на така посочената основна заплата в размер на 1438.00 лв.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 8628.00 лв., представляваща обезщетение

за периода от 29.06.2016 г. до 29.12.2016 г., през който ищецът не е заемал държавна служба, поради незаконното му уволнение със заповед №687/29.06.2016г. на министъра на околната среда и водите.

По втората искова претенция за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода от 23.04.2021 до 23.10.2021 г. е установено, че е налице прекратяване на служебното правоотношение с ищеца със заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите, отменена с решение №6342/03.11.2021 по адм. дело 5334/2021 по описа на АССГ, 52-ри състав, потвърдено с решение №4154/03.05.2022 по адм. дело №726/2022 на ВАС, Пето отделение. От представените по делото доказателства е видно, че след месец 11.2018 г. няма данни ищецът да е заемал държавна служба, нито да е бил ангажиран по служебно правоотношение на друга държавна служба с по-ниска заплата. Видно от представеното писмо, изх. № 1029-21-9576#1 от 13.10.2023 г. от ТД на НОИ- [населено място] /л.211/ към 12.10.2023 г. лицето И. Т. е пенсионер и получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018 г. По делото е установено и от представената справка – данни за осигуряване на И. Т. за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2021 г., издадена от ТД на НАП- С. /л.225/, че от месец 01.2019 г. до месец 04.2021 г. за същия са внесени осигуровки от Министерство на околната среда и водите по реда за осигуряване – 18 за лица, за които за осигурителен стаж се зачита времето, не са работили, поради неправилно недопускане или отстраняване от работа или са били без работа, поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи, или са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен със специални закони. От така обсъдените по-горе приети доказателства следва извод, че ищецът не е била назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавал възнаграждение за друга работа с по-нисък размер. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл –държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Съдът е приема, че към датата на отмяна на заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите основната месечна заплата на ищеца е била в размер на 1438.00 лева, с аргументи изложени в мотивите по първата искова претенция.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 8628.00 лв., представляваща обезщетение за периода от 23.04.2021 г. до 23.10.2021 г., , през който ищецът не е заемал държавна служба, поради незаконното му уволнение със заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите.

По претенцията за дължима лихва за всяка една от исковите претенции, съдът счита следното:

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението.

При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на

дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо началният момент на първата искова претенция за периода от 29.06.2016 г. -29.12.2016 г. следва да се счита от 08.04.2021 г. /датата на влизане в сила на решението, с което е отменена като незаконосъобразна заповед №687/29.06.2016г. на министъра на околната среда и водите/ и от този момент следва да бъде присъдена до датата на подаване на уточнителната искова молба, а именно – 06.02.2023 г. Като начален момент на втората искова претенция за периода от 23.04.2021 г. -23.10.2021 г. следва да се счита от 03.05.2022 г./ датата на влизане в сила на решението, с което е отменена като незаконосъобразна заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите /и от този момент следва да бъде присъдена до датата на подаване на исковата молба, а именно – 06.02.2023 г.

По възникналия в настоящото производство спор между страните относно претендираните с първоначално подадената от ищеца жалба от 11.05.2021 г. обезщетения за неимуществени вреди за всеки един от двата искиви периода, настоящият състав счита следното:

Видно от определение № 6159 от 19.08.2021 г., постановено по адм. дело № 5334/2021 г. на АССГ, 52-ри състав, настоящото производство е образувано по искане за заплащане на обезщетение за времето на оставане без работа вследствие на незаконно уволнение, ведно със законната лихва. Така направеното искане по реда на чл.104 от ЗДСл е отделено в настоящото самостоятелно производство /л.43/, след разделяне на исканията, обективирани в първоначално подадената от Т. жалба от 11.05.2021 г. в различни производства. Ето защо, настоящият състав не е компетентен да се произнесе по иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, какъвто ищецът има право да предяви, съгласно т. реш. № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. дело № 2 по описа за 2021 г. на ВАС, ОСС – I и II колегии, но в друго производство.

При този изход на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца разноските. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Като съобрази обема на извършените действия по правна защита и процесуално представителство от упълномощения от ищеца адвокат, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение, което не надвишава минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., не е прекомерно. Ето защо, следва да се присъдят разноски в общ размер 1300 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение в общ размер на 1200 лв. за две инстанции, съгласно договори за правна защита и съдействие от 08.06.2023 г. и от 14.09.2023 г., 10.00 лева за издадени два броя съдебни удостоверения, 90 лв. за заплатени три държавни такси.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на И. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 8628.00 лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за период от шест месеца - от 29.06.2016 г. до 29.12.2016

г., заедно със законна лихва за забава, считано от 08.04.2021 г. /датата на влизане в сила на решението, с което е отменена като незаконосъобразна заповед №687/29.06.2016г. на министъра на околната среда и водите/ до датата на подаване на уточнителната искова молба, а именно – 06.02.2023 г. ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на И. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 8628.00 лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за период от шест месеца - от 23.04.2021 г. до 23.10.2021 г., заедно със законна лихва за забава, считано от 03.05.2022 г. /датата на влизане в сила на решението, с което е отменена като незаконосъобразна заповед № 726/23.04.2021 на министъра на околната среда и водите/ до датата на подаване на уточнителната искова молба, а именно – 06.02.2023 г. ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на И. Х. Т., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1300 /хиляда и триста/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяване на съдебния акт.

СЪДИЯ: